

givning, kan opretholdes uændret, jfr. bemærkningerne til lovforslagets § 1, stk. 3.

Adgangen til at fravige konventionen efterfølgende gennem tiltrædelse af en anden konvention, er som hovedregel betinget af, at vedkommende stat først giver de øvrige stater, som har undertegnet nærværende konvention, meddelelse om sin hensigt, således at der kan foranstaltes konsultationer om spørgsmålet, såfremt dette ønskes af en eller flere af de øvrige stater, jfr. konventionens art. 24, der henviser til art. 23. Der er alene tale om en konsultationspligt, idet de øvrige stater i tilfælde af, at der ikke kan opnås enighed, ikke endeligt kan hindre vedkommende stat i at tiltræde den anden konvention. Konsultationspligten består kun, såfremt den anden konvention som et hovedformål har at fastlægge internationalprivatretlige regler vedrørende spørgsmål, som er omfattet af nærværende konvention, og proceduren kan i visse tilfælde undlades, herunder bl.a., hvis en anden kontraherende stat allerede er deltager i den anden konvention, eller hvis der er tale om revision af en konvention, som den pågældende stat i forvejen er deltager i.

Konsultationsproceduren efter art. 24 skal først følges fra det tidspunkt, hvor konventionen er blevet folkeretligt bindende for Danmark. I afsnit II i den første af de til konventionen knyttede fælleserklæringer, jfr. bilag 1 til lovforslaget, erklærer staterne imidlertid, at de allerede fra undertegnelsen vil rådføre sig med hinanden i tilfælde, der ville være omfattet af konsultationspligten efter art. 24.

Ifølge art. 20 viger konventionen tillige for særlige lovvalgsregler, som måtte blive fastsat i EF-retsakter. Denne bestemmelse er der taget hensyn til ved udformningen af lovforslagets § 1, stk. 3, jfr. bemærkningerne hertil.

Konventionen er yderligere liberal derved, at den tillader, at en deltagerstat ensidigt – dvs. uden at det beror på gennemførelse af en konvention – fastsætter særlige lovvalgsregler for en speciel aftaletype, jfr. art. 23. Det er dog en forudsætning, at der først gennemføres en konsultationsprocedure som beskrevet foran. Gøres der indsigelse, må den pågældende stat i dette tilfælde afvente en frist til forhandlinger på 2 år, medens fristen efter art. 24 kun er et år.

Der kan endelig være grund til at nævne, at også konventionens art. 7 indeholder en adgang for medlemsstaterne til ensidigt at fravige konventionens regler, idet de i medfør af denne bestemmelse kan foreskrive, at en ufravigelig regel skal anses for »international præceptiv«, hvilket vil sige, at reglen heller ikke kan fraviges ved en lov-

valgsaftale, jfr. nærmere i bemærkningerne til art. 7. Dette er ikke betinget af gennemførelse af en konsultationsprocedure.

4. Til Domskonventionen er knyttet en protokol vedrørende Domstolens (dvs. EF-Domstolens) fortolkning af konventionen. Ifølge denne kan eller – hvis der er tale om den øverste domstol – skal nationale domstole, der træffer afgørelse som appelinstans, forelægge spørgsmål vedrørende fortolkningen af konventionen for EF-Domstolen til præjudiciel afgørelse, ligesom en af medlemsstaterne udepeget myndighed i visse tilfælde kan forelægge fortolkningsspørgsmål uden forbindelse med en verserende retssag.

Spørgsmålet om på lignende måde at tillægge EF-Domstolen fortolkningsret vedrørende den foreliggende konvention blev drøftet indgående allerede i ekspertgruppen, uden at der kunne opnås enighed herom. I den anden af de til konventionen knyttede fælleserklæringer, jfr. bilag 2 til lovforslaget, erklærer konventionsstaterne sig rede til fortsat at undersøge mulighederne for udarbejdelse af en protokol om fortolkningsret for EF-Domstolen. Forhandlingerne herom har imidlertid hidtil været uden resultat.

5. I følge art. 29 træder konventionen i kraft, når den er ratificeret af 7 EF-lande. Art. 29 er imidlertid ikke til hinder for, at konventionens bestemmelser gennemføres i en stat på et tidligere tidspunkt, altså før konventionen er blevet folkeretligt forpligtende for staten. Det foreslås derfor, at konventionen gennemføres i Danmark uafhængigt af spørgsmålet om dens folkeretlige ikrafttræden, jfr. lovforslagets § 4.

Konventionen gælder for Grønland, men ikke for Færøerne. Danmark kan derfor først ratificere konventionen, når loven er sat i kraft for Grønland. Der henvises herom til bemærkningerne til lovforslagets § 5. Som nævnt her foreslås det iøvrigt også, at loven og dermed konventionens bestemmelser kan udvides til tillige at omfatte Færøerne.

6. Der er som nævnt tale om en konvention indgået mellem EF-landene, og konventionen indeholder ikke umiddelbart nogen hjemmel for, at den tillige kan tiltrædes af tredjelande, som måtte ønske dette. Såfremt et tredjeland fremsætter anmodning om at måtte tiltræde konventionen, må spørgsmålet tages op til forhandling mellem EF-landene. I øvrigt kan konventionen, som har vakt betydelig opmærksomhed også uden for EF, meget vel tænkes at påvirke lovgivningen i tredjelande, også selv om disse ikke formelt tiltræder konventionen. De øvrige nordiske lande har således allere-